

[Justitsministeren.]

For at begynde med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet vil jeg gerne takke ham for den baade alvorligt saglig-historiske Redegørelse og Begrundelse for denne Lovgivnings Naturlighed. Det ærede Medlem vilde have, at man skulde kalde Børnene ægteskabelige eller uægteskabelige. Der er flere ærede Talere, der sammen med denne ærede Ordfører gentagende har brugt Udtrykket uægte Børn. Lad mig heroverfor gøre opmærksom paa, at Udtrykket uægte Børn ikke findes i den gældende Lovgivning; hverken i den under Justitsministeriet eller i den under Socialministeriet hørende omfattende Lovgivning findes Udtrykket uægte Børn. Man bruger Betegnelsen Børn uden for Ægteskab og Ægtebørn, men den sidste Betegnelse skrives i eet Ord for at betegne, at Ægtebørn er det samme som Ægteskabsbørn og ikke har noget med den almindelige Forskel mellem ægte og uægte at gøre.

Jeg har i mange Aar beskæftiget mig med disse Problemer og var engang inde paa den Tanke, at man skulde væk fra disse Udtryk ægte eller uægte eller Ægtebørn og Børn uden for Ægteskab ved at kalde de sidste for „ugiftes Børn“ og de andre for „giftes Børn“. Men efterhaanden som Udviklingen er skredet frem, har jeg opgivet denne Tanke, idet der er flere og flere af de giftes Børn, der er født uden for Ægteskab, medens det omvendte ganske vist ikke er Tilfældet. Jeg tror, det vil være meget svært at finde en Betegnelse, som vil kunne virke tilfredsstillende, medmindre man gaar over til noget helt nyt og kalder det A-Børn og B-Børn, og saa vilde jeg foretrække, at Børn uden for Ægteskab bliver kaldt A-Børn.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var — og det glædede mig meget — tilfreds med de nye Regler om solidarisk forpligtede Barnefædre. Det er særlig min Indsats i det første Lovforslag, og jeg kan godt indrømme her — det gør saamænd ikke noget, jeg siger det —, at en Uenighed mellem den foregaaende Justitsminister og mig netop paa dette Punkt har været Aarsagen til, at Forslaget ikke har været fremsat et Par Aar. Vi har stadig forhandlet om det, men vi kunde ikke opnaa Enighed om det fornøftigste Resultat paa dette Omraade. Som man ved, fremsatte Justitsminister Zahle i Forfjor Forslag, hvor der var taget adskillige Hensyn til de praktiske Indvendinger mod den nu bestaaende Ordning for de solidarisk forpligtede Barnefædre, men han var altsaa ikke

villig til at gøre Skridtet fuldt ud, saadan som jeg syntes, det var rigtigt, nemlig at man ikke skulde kunne tjene paa, at der var flere, der havde haft Forbindelse med Børnets Moder paa det omtalte Tidspunkt. Det er det, jeg har gjort Forsøg paa at forhindre her, og det er jo et fuldkommen sagligt Spørgsmaal, som man kan se forskelligt paa.

Jeg er altsaa glad ved, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet mente, at jeg i alt væsentligt havde truffet en forsvarlig Ordning. Dog gjorde den ærede Ordfører opmærksom paa et enkelt Punkt i saa Henseende, hvor han ikke mente, at Forslaget traf det rette. Det var, saa vidt jeg forstod, Bestemmelsen i § 30, Stk. 4, 2det Punktum. § 30 omhandler den nærmere Gennemførelse af disse Regler; der staar, at Bidragene fra de solidarisk forpligtede bidragspligtige skal indgaa i en Fond, der administreres af Landsnævnet for Børneforsorg. Der staar saa i Stk. 4, 2det Punktum: „Skulde Fondens Regnskab udvise et Overskud, vil dette efter Socialministerens Bestemmelse være at anvende til Formaal vedrørende Børneforsorgen i Almindelighed.“ Den ærede Ordfører udtalte heroverfor, at Børnene i og for sig maatte have Krav paa samme Retsstilling, hvad enten der var Overskud eller Underskud i denne Fond. Det kan han naturligvis have Ret i, men paa den anden Side maa jeg hævde, at jeg qua Justitsminister ikke kan disponere over flere Penge, end der kommer ind. Hvis vi altsaa skal løse denne Opgave, som den ærede Ordfører mener skal løses, maa vi have Pengene ad anden Vej, og det bliver vel nærmest gennem Tilskud paa Socialministeriets Budget. Men det kan vi forhandle om i Udvalget.

Jeg var særlig glad over den ærede Ordførers Tilslutning til Retsplejeforslagets § 456 o, der omhandler Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning man skal lukke Dørene ved Faderskabssager. Ligesom den ærede Ordfører tror jeg ikke, man vinder noget som helst, hverken fra Pressens eller Offentlighedens Synspunkt, ved at aabne Dørene i disse Sager. Jeg vil her gerne sige i al Almindelighed, at naar jeg stiller Forslag om at lukke Dørene eller forbyde Offentliggørelse af Forhandlinger, er det paa ingen Maade for at genere hverken Offentlighedens eller Pressens berettigede Krav, men det er virkelig for at yde den Beskyttelse, som i mange Tilfælde er rimelig og nødvendig, netop fra et offentligt Synspunkt — og vi kan alle komme i en lignende Situation —, den Beskyttelse, som i visse Arter af Sager, maa ydes mod Offentliggørelse.